

at ske uden Retskjendelse, fordi den Naagjældende frasalder Krav derpaa, det vil sige paa den Maade, at han ikke siger Noget derimod, hvorefter man gaar ud fra, at han ikke har Noget at indvende derimod. Jeg tror ikke, at de Undtagelser fra Ransgningen, som det ærede Medlem nævnte, og som findes i § 176 — egentlig er det jo § 117, som det gjælder om — ere af anden Betskaffenhed, end at de baade maa siges med Nødvendighed at være grundede i Retskjendelsen samt i, hvad Forholdenes Natur med Nødvendighed medfører, og tillige maa siges at være i Overensstemmelse med Grundlovens Aand. Videre end til dette, tror jeg, som sagt, man vanskelig vil kunne gaa, uden at udsætte Samsundet for Fare; men jeg tror ogsaa, at dette Udkast vil kunne yde Samsundet tilstrækkeligt Værn, forudsat, at man ikke slyger — men dette maa man ogsaa vel holde sig for Die — de Offre, som dets Gjennemførelse nødvendigvis vil kræve; thi det er jo klart, mine Herrer, at vi ikke kunne laste alt det, hvormed vi hidtil have værnet Samsundet, bort, uden at sætte noget Andet istedetfor, og dette Andet maa da være en fortrinlig Udvikling af Landets Politivæsen. Samsundet vil komme til at staa ganske uden Værn imod Forbrydere, hvis man ikke fuldstændig fyldestgjør de Fordringer, som navnlig i det Lovudkast, der kommer til Behandling efter dette, er stillet med Hensyn til Politivæsenets Ordning. Dette maa man vel have for Die. Vil man have en Ordning som denne, saa maa man være beredt paa at bringe de Offre, som den kræver; men gjør man dette, saa er det ogsaa min Overbevisning, at man ad den Vej vil kunne opnå en Ordning, hvorved man ikke udsætter Samsundet for Fare, en Ordning, som vil have den store Fordel, at den i høi Grad vil styrke Tilliden til Retspleiens Uøvelse, og som deshos vil give hele Retslivet et helt andet Sving end det, det hidtil har haft.

Jeg skal hermed standse. Der kunde være mangfoldige af de mindre Bemærkninger, som navnlig det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) fremkom med igaar, som jeg nok kunde ønske at gjøre til Gjenstand for nogle Betragtninger, men det vilde føre mig for vidt. Jeg vil kun fremhæve, at, naar han igjen igaar fremkom med sin Indlingstank, at Staten skulde give Erstatning til den, som er bleven fængslet, uden at hans Skyld er bleven bevist, saa vil denne Tanke, som vistnok under ingensomhelst Ordning vil kunne lade sig gennemføre, langt meget mindre end nu trænge til at staffles Fremgang under det System, der findes her i Udkastet, hvor jo Fængslingen vil blive indskrænket til det mindst Mulige, og hvor den overhoved ikke vil komme til at virke paa den Maade, som den hidtil har virket, nemlig som Middelet til at fremkalde Bevis eller ialtfald det Bevis, som ligger i egen Til-

staaelse. Under de ved dette Lovforslags Bedtægtelse fremkommende Forhold og Omstændigheder vil der langt mindre end nu være Trang til en saadan Bestemmelse som den, det ærede Medlem flere Gange saa varmt har taget Ordet for.

Ned: Naar Grundlovens § 74 udtaler, at der skal indføres Offentlighed og Mundtlighed saavidt muligt, og saasnart ske kan, i den hele Retspleie, og at der endvidere i Misgjerningsager skal indføres Rævninger, saa er det en tilstrækkelig Forklaring af, at det Nye, som er foreslaaet i Henhold til denne Grundlovsparagraf, i meget væsentlige Punkter og helt gennemgaaende maa være forskjelligt fra det Nuværende. Vi have igaar hørt et Forsvar for det Udkast, som ligger for os, af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Soos). Ifølge den hele Stilling, han har til dette Udkast, var det naturligt, at han udtalte sig til Gunst for det, og jeg erkjender, at han gjorde det paa en varm og talentfuld Maade, som vistnok har været istand til at øve Indtryk paa denne Forsamling. Jeg skal imidlertid ikke negte, at han, da han i sine Udtalelser om det Nye og i sin Lovprisning af det Nye ganske naturligt kom til at se tilbage paa det Gamle, i Et og Andet forekom mig at male det Gamle, det Nuværende med vel stærke og mørke Farver. De Mangler, han fandt ved det Nuværende, ere efter min Overbevisning ikke i den Grad fremtrædende, som man skulde antage efter det ærede Medlems Udtalelser. Blandt de Hebreidelser, han rettede mod den nuværende Retsordning paa Kriminalprocessens Omraade, var imidlertid ganske naturligt ikke den, at den nuværende Kriminalproces ikke skulde være istand til at staffe Sandheden frem. I saa Henseende tror jeg ogsaa, at den nuværende Ordning fuldt ud gjør Fyldest. Jeg mener, at den ikke blot staffer Sandheden saaledes frem, at den Netie straffes, men ogsaa saaledes at ingen virkelig Ustyldig bliver dømt her i Landet. Det er min fulde Overbevisning efter den Erfaring, jeg har i den Slags Sager, at den nuværende Retsordning yder fuldstændig tilstrækkelig Garanti imod uretfærdige Domme paa det kriminelle Omraade. Den Hebreidelse, det ærede Medlem derimod rettede mod det Nuværende, er den samme, som med stor Føie gjordes gjældende imod Retsordningen vedrørende Civilprocessen, nemlig Langsomhed. Deri tror jeg, at det ærede Medlem har Ret. Den nuværende kriminelle Retsforfølgning ligger ikke som Regel af Langsomhed. Det er statistisk oplyst, at af alle offentlige Undersøgelser, som her komme frem i Landet, ere de 70 pCt. i mindre end to Maaneder afgjorte ved Underretterne. Jeg synes, at alene det Resultat maa være tilstrækkelig til at værne den nuværende Retsordning imod Beskyldning for Langsomhed. Men det ærede Medlem støttede det ogsaa mere derpaa, at den nu-